



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 455

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 iunie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
167.	— Decizie pentru numirea domnului Rareș Văduva în funcția de subsecretar de stat la Departamentul de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne	1
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.901/C.	— Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertize Criminalistice	2–7
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 15 din 22 mai 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	8–16

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea domnului Rareș Văduva în funcția
de subsecretar de stat la Departamentul de Informații
și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Rareș Văduva se numește în funcția de subsecretar de stat la Departamentul de Informații și Protecție Internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
GABRIEL OPREA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 24 iunie 2015.
Nr. 167.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertize Criminalistice

Ținând cont de prevederile art. 6 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 368/1998 privind înființarea Institutului Național de Expertize Criminalistice — I.N.E.C., cu modificările ulterioare;

în temeiul dispozițiilor art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertize Criminalistice, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice dispoziție contrară se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — Institutul Național de Expertize Criminalistice va aduce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Ministrul justiției,
Robert Marius Cazanciuc

București, 11 iunie 2015.
Nr. 1.901/C.

ANEXĂ

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Institutului Național de Expertize Criminalistice

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Institutul Național de Expertize Criminalistice, denumit în continuare *I.N.E.C.*, se organizează și funcționează ca instituție publică cu personalitate juridică, subordonată Ministerului Justiției, finanțată din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat.

Art. 2. — *I.N.E.C.* are ca obiect de activitate efectuarea expertizelor criminalistice.

CAPITOLUL II

Structura organizatorică și competența

Art. 3. — (1) *I.N.E.C.* este organizat la nivel central și la nivel teritorial.

(2) La nivel teritorial, în cadrul *I.N.E.C.* funcționează laboratoarele interjudețene de expertize criminalistice București, Brașov, Cluj, Craiova, Iași și Timișoara.

Art. 4. — Structura organizatorică a *I.N.E.C.* este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament.

Art. 5. — *I.N.E.C.*, structura centrală, are competență teritorială generală, iar laboratoarele interjudețene de expertize criminalistice au următoarea competență teritorială:

a) Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice București: municipiul București și județele Ilfov, Dâmbovița,

Teleorman, Giurgiu, Călărași, Ialomița, Prahova, Buzău, Brăila, Constanța, Tulcea, Galați, Vrancea;

b) Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Brașov: județele Harghita, Covasna, Mureș, Brașov, Argeș și Vâlcea;

c) Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Cluj: județele Cluj, Sălaj, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Alba, Hunedoara, Sibiu;

d) Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Craiova: județele Gorj, Mehedinți, Dolj, Olt;

e) Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Iași: județele Iași, Suceava, Botoșani, Neamț, Bacău, Vaslui;

f) Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Timișoara: județele Satu Mare, Bihor, Arad, Timiș, Caraș-Severin.

CAPITOLUL III

Funcționarea *I.N.E.C.*

SECȚIUNEA 1

Atribuțiile *I.N.E.C.* — structura centrală

Art. 6. — (1) *I.N.E.C.* — structura centrală are următoarele atribuții principale:

a) efectuează, în toate cazurile, noua expertiză criminalistică; în cazurile de o complexitate mai mare sau pentru care

laboratoarele interjudețene nu au condiții tehnice sau personal de specialitate efectuează și prima expertiză;

b) organizează, îndrumă și controlează activitatea laboratoarelor interjudețene sub aspect științific, metodologic, precum și financiar și administrativ;

c) desfășoară activități de documentare și de cercetare științifică operațională;

d) elaborează lucrări cu caracter de îndrumare metodologică;

e) face propuneri Ministerului Justiției și participă la elaborarea proiectelor de acte normative în domeniul său de activitate;

f) sprijină învățământul universitar și postuniversitar cu material documentar și cu alte mijloace necesare procesului de învățământ, organizează cursuri de specializare, de pregătire și perfecționare profesională, în domeniul criminalisticii;

g) întocmește propuneri pentru bugetul de venituri și cheltuieli al institutului și al laboratoarelor interjudețene, pe care le transmite Ministerului Justiției, pe categorii de cheltuieli, spre analiză, în vederea includerii lor în proiectul de buget al acestuia;

h) transmite ministrului justiției, spre aprobare, statul de funcții și de personal al I.N.E.C.;

i) sprijină Ministerul Justiției prin participarea în comisiile prevăzute pentru organizarea de către Ministerul Justiției a examenului privind dobândirea calității de expert criminalist autorizat;

j) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege sau stabilite de Ministerul Justiției.

(2) I.N.E.C. efectuează expertize criminalistice în următoarele specialități:

- a) expertiza grafică și tehnică a documentelor;
- b) expertiza dactiloscopică a urmelor palmare și plantare;
- c) expertiza traseologică a urmelor lăsate de ființe și obiecte;
- d) expertiza balistică a armelor și a munițiilor;
- e) expertiza fizico-chimică a probelor materiale;
- f) expertiza criminalistică în accidente de trafic terestru;
- g) expertiza criminalistică în explozii și incendii;
- h) expertiza vocii și vorbirii;
- i) expertiza imaginilor;
- j) expertiza drogurilor și a stupefiantelor.

SECȚIUNEA a 2-a

Directorul I.N.E.C.

Art. 7. — (1) I.N.E.C. este condus de director, iar în lipsa acestuia, de directorul adjunct, numiți în funcție, prin ordin al ministrului justiției, dintre experții cu grad profesional maxim și cu studii juridice care funcționează în cadrul institutului.

(2) Directorul are calitatea de ordonator terțiar de credite.

Art. 8. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale, directorul:

a) reprezintă I.N.E.C. în raport cu celelalte persoane fizice și juridice române sau străine;

b) asigură conducerea I.N.E.C.;

c) numește și eliberează din funcție personalul I.N.E.C. în condițiile legii;

d) stabilește modul de implementare și menținere a sistemului de management al calității în cadrul I.N.E.C.;

e) repartizează lucrările pe sectoare în cadrul institutului și stabilește termenul de soluționare a acestora;

f) convoacă Consiliul I.N.E.C. în ședințe ordinare sau extraordinare;

g) acordă calificativele anuale pentru personalul cu funcții de conducere din cadrul I.N.E.C. și avizează fișele de evaluare întocmite de șefii de sectoare și de laboratoare;

h) propune, spre aprobare, ministrului justiției regulamentul privind modul de organizare și desfășurare a concursului pentru

ocuparea funcțiilor de specialitate criminalistică din cadrul I.N.E.C. și aprobă regulamentul privind modul de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcțiilor auxiliare de specialitate criminalistică din cadrul I.N.E.C.;

i) aprobă regulamentul privind modul de organizare și desfășurare a examenului pentru promovarea în grad profesional a personalului de specialitate criminalistică și a personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică, regulamentul pentru atestarea competenței pe diferite specialități a experților, precum și regulamentul privind examenul de verificare a cunoștințelor după absolvirea cursurilor speciale de formare profesională a personalului de specialitate criminalistică;

j) propune spre aprobarea ministrului justiției regulamentul de organizare și funcționare și regulamentul privind condițiile și modul de efectuare a activității de expertiză criminalistică;

k) organizează concursurile pentru ocuparea posturilor vacante din cadrul I.N.E.C., examenele de atestare, de verificare a cunoștințelor și de promovare în grade profesionale pentru personalul I.N.E.C.;

l) asigură respectarea normelor de disciplină internă și aplică sancțiunile legale în cazul încălcării acestora, în condițiile legii;

m) stabilește colaborări științifice cu alte instituții de specialitate și aprobă participarea la seminare în domeniul criminalisticii, interne și internaționale;

n) numește comisiile de disciplină;

o) dispune delegarea, detașarea sau transferul personalului I.N.E.C., prin decizie motivată, în condițiile legii;

p) exercită orice alte atribuții prevăzute de lege.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale, directorul emite decizii, dispoziții și instrucțiuni, în condițiile legii.

SECȚIUNEA a 3-a

Directorul adjunct al I.N.E.C.

Art. 9. — (1) Directorul adjunct conduce I.N.E.C. în lipsa directorului.

(2) Directorul adjunct îndeplinește atribuțiile stabilite, prin decizie, de directorul I.N.E.C., în condițiile legii.

(3) Directorul adjunct este responsabil cu managementul calității și are următoarele atribuții:

a) implementarea Sistemului de management al calității, denumit în continuare SMC, a controlului, a analizei și a evaluării eficacității aplicării lui, precum și a actualizării acestuia;

b) coordonarea și asigurarea la nivelul I.N.E.C. a activității de control al documentelor și al înregistrărilor din domeniul calității, conform procedurilor de sistem aferente;

c) coordonarea și controlarea activității de depistare, consemnare, raportare și urmărire a rezolvării deficiențelor care constituie abateri de la SMC;

d) ținerea evidenței reglementărilor aplicabile în activitatea de asigurare a calității, denumită în continuare A.C., desfășurată în cadrul I.N.E.C., precum și asigurarea, însușirea și respectarea prevederilor acestora;

e) asigurarea, în colaborare cu celelalte compartimente implicate, de acțiuni pentru colectarea și centralizarea datelor în vederea analizelor și a îmbunătățirii continue a activităților, conform procedurii aferente;

f) întocmirea, la termenele stabilite, a informărilor, rapoartelor și situațiilor cerute de conducerea I.N.E.C. în legătură cu activitatea de asigurare a calității;

g) îndeplinirea oricăror altor atribuții stabilite în sarcina sa de către directorul institutului, în domeniul A.C.

SECȚIUNEA a 4-a**Consiliul I.N.E.C.**

Art. 10. — Consiliul I.N.E.C. funcționează, ca organ consultativ, pe lângă director și este format din directorul adjunct și personalul cu funcții de conducere.

Art. 11. — Consiliul I.N.E.C. are următoarele atribuții:

- a) la inițiativa directorului dezbate și propune obiective, strategii și politici ale I.N.E.C.;
- b) propune directorului, spre aprobare, programele de formare profesională continuă a personalului I.N.E.C.;
- c) rezolvă contestațiile personalului de specialitate criminalistică și ale personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică din cadrul I.N.E.C. privind calificativul acordat de către superiorul ierarhic;
- d) avizează dispoziția directorului de suspendare din funcție a personalului de specialitate criminalistică și a personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică din cadrul I.N.E.C., în condițiile legii;
- e) propune directorului eliberarea din funcție a expertului care primește în urma a două evaluări consecutive calificativul „nesatisfăcător” și care nu a promovat examenul susținut după absolvirea cursurilor speciale de formare profesională, în condițiile legii;
- f) elaborează și propune directorului regulamentul privind modul de organizare și desfășurare a examenului pentru promovarea în grad profesional a personalului de specialitate criminalistică și a personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică, regulamentul privind atestarea competenței pe diferite specialități a experților criminaliști din cadrul I.N.E.C., precum și regulamentul privind examenul de verificare a cunoștințelor după absolvirea cursurilor speciale de formare profesională a personalului de specialitate criminalistică;
- g) elaborează și propune directorului regulamentul privind modul de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcțiilor auxiliare de specialitate criminalistică din cadrul I.N.E.C.;
- h) propune colaborarea cu organizații interne și internaționale, precum și afilierea la organizații interne și internaționale;
- i) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege.

Art. 12. — (1) Consiliul I.N.E.C. se întrunește trimestrial sau ori de câte ori este nevoie, la cererea directorului sau la solicitarea a cel puțin unei treimi din numărul membrilor săi.

(2) Convocarea membrilor Consiliului se face nominal, precizându-se ordinea de zi, data, ora și locul desfășurării.

(3) Consiliul este legal constituit în prezența majorității simple a membrilor săi și adoptă hotărâri cu majoritatea membrilor prezenți, prin vot deschis.

(4) Ședința Consiliului este condusă de director sau directorul adjunct, iar în lipsa acestora, de către un alt membru al Consiliului delegat în scris de către director.

(5) Ordinea de zi a ședințelor Consiliului este propusă de director sau de membrii consiliului.

(6) La ședințele Consiliului pot participa, fără drept de vot, reprezentanți ai sindicatelor personalului din cadrul I.N.E.C. și alte persoane invitate de director sau la cererea expresă a Consiliului.

SECȚIUNEA a 5-a**Șefii de sectoare**

Art. 13. — Șefii de sectoare sunt numiți prin decizie a directorului I.N.E.C., în condițiile legii, și au următoarele atribuții:

- a) repartizează lucrările personalului din subordine, stabilesc și urmăresc respectarea termenelor de efectuare a acestora;
- b) verifică metodologia aplicată în realizarea expertizei și îndeplinirea condițiilor de calitate a rapoartelor de expertiză criminalistică efectuate de experții desemnați;

c) controlează din punct de vedere administrativ toate celelalte acte întocmite de experți în activitățile premergătoare și ulterioare întocmirii raportului de expertiză;

d) organizează, coordonează și controlează activitatea sectorului pe care îl conduc și a personalului din subordine;

e) asigură și verifică punerea în practică a deciziilor, dispozițiilor și instrucțiunilor emise de director în legătură cu activitatea sectorului;

f) asigură îndrumarea și controlul metodologic al personalului din I.N.E.C., pentru specialitățile de expertiză aflate în resortul sectorului pe care îl conduc;

g) informează conducerea I.N.E.C. cu privire la problemele specifice, orice incidente și la eventualele disfuncționalități constatate în cadrul sectorului pe care îl conduc;

h) evaluează anual personalul din subordine;

i) propun directorului I.N.E.C. acțiunile de formare profesională continuă a personalului din cadrul sectorului pe care îl conduc;

j) asigură implementarea și aplicarea SMC în cadrul sectorului pe care îl conduc;

k) coordonează activitatea de cercetare științifică a personalului din subordine și din laboratoarele interjudețene, pentru specialitățile de expertiză efectuate în sectoarele I.N.E.C.;

l) răspund de aplicarea și respectarea normelor privind sănătatea și securitatea în muncă din cadrul sectorului;

m) îndeplinesc orice alte atribuții prevăzute de lege sau stabilite de conducerea I.N.E.C., în legătură cu specificul său de activitate.

SECȚIUNEA a 6-a**Șefii de laboratoare**

Art. 14. — (1) Șefii laboratoarelor interjudețene de expertize criminalistice sunt numiți prin decizie a directorului I.N.E.C., în condițiile legii.

(2) Dispozițiile art. 13 referitoare la atribuțiile șefilor de sectoare se aplică în mod corespunzător și șefilor laboratoarelor interjudețene.

SECȚIUNEA a 7-a**Personalul de specialitate criminalistică**

Art. 15. — (1) Personalul de specialitate criminalistică este format din experți criminaliști și asistenți criminaliști.

(2) Recrutarea personalului de specialitate criminalistică se realizează prin concurs pentru ocuparea posturilor vacante, cu respectarea principiilor transparenței și egalității, în condițiile legii.

(3) Numirea în funcție a personalului de specialitate criminalistică se face prin decizie a directorului I.N.E.C.

(4) Promovarea personalului de specialitate criminalistică în grade profesionale se face numai prin examen. Transferul de la o structură la alta în cadrul I.N.E.C. nu constituie promovare.

Art. 16. — Personalul de specialitate criminalistică are următoarele atribuții:

a) efectuează lucrările repartizate în termenele stabilite;

b) desfășoară activități de documentare și de cercetare;

c) îndeplinește orice alte atribuții legate de specificul său de activitate, stabilite de conducerea I.N.E.C.

SECȚIUNEA a 8-a

Personalul care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică

Art. 17. — (1) Personalul care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică este format din tehnicieni criminaliști și secretari dactilografi — laborator expertize criminalistice.

(2) Recrutarea personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică se realizează prin concurs pentru ocuparea posturilor vacante, cu respectarea principiilor transparenței și egalității, în condițiile legii.

(3) Numirea în funcție a personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică se face prin decizie a directorului I.N.E.C.

(4) Promovarea personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică în grade profesionale se face numai prin examen. Transferul de la o structură la alta în cadrul I.N.E.C. nu constituie promovare.

Art. 18. — Tehnicianul criminalist are următoarele atribuții:

- a) efectuează, în termenele stabilite, lucrările repartizate;
- b) asigură păstrarea și buna funcționare a aparaturii din laborator, urmărind efectuarea activităților de mentenanță și service;
- c) asigură accesul la aparatura de laborator doar a persoanelor autorizate;
- d) păstrează evidența lucrărilor efectuate cu aparatura de laborator;
- e) asigură păstrarea corpurilor delictive, potrivit reglementărilor specifice.
- f) îndeplinește orice alte atribuții legate de specificul său de activitate, stabilite de conducerea I.N.E.C.

Art. 19. — Secretarul dactilograf — laborator expertize criminalistice are următoarele atribuții:

- a) primirea și înregistrarea lucrărilor, a corespondenței, precum și a corpurilor delictive;
- b) pregătirea și expedierea lucrărilor, a corespondenței și a corpurilor delictive;
- c) păstrarea temporară a corespondenței și a rapoartelor de expertiză până la predarea spre arhivare — în cadrul I.N.E.C.;
- d) păstrarea în bune condiții a ștampilelor și sigiliilor, precum și asigurarea evidenței utilizării acestora;
- e) îndeplinește orice alte atribuții legate de specificul său de activitate, stabilite de conducerea I.N.E.C.

SECȚIUNEA a 9-a

Alte categorii de personal

Art. 20. — (1) În cadrul I.N.E.C. își desfășoară activitatea funcționari publici și personal contractual, ale căror atribuții sunt stabilite prin fișele corespunzătoare posturilor ocupate.

(2) Încadrarea și promovarea funcționarilor publici și a personalului contractual se realizează potrivit dispozițiilor legale.

SECȚIUNEA a 10-a

Atribuțiile laboratoarelor și compartimentelor din cadrul I.N.E.C.

Art. 21. — (1) În cadrul I.N.E.C., structura centrală, funcționează Laboratorul de expertize criminalistice, Compartimentul tehnică de laborator, Compartimentul financiar-contabil, Compartimentul secretariat-administrativ și Arhiva Institutului.

(2) Laboratorul de expertize criminalistice este organizat în sectoare, după cum urmează: Sectorul identificări criminalistice, Sectorul inginerie criminalistică și Sectorul droguri, stupefiante și determinări fizico-chimice.

Art. 22. — În cadrul Sectorului identificări criminalistice se efectuează următoarele specialități de expertize criminalistice:

- a) expertiza grafică și tehnică a documentelor;
- b) expertiza dactiloscopică a urmelor palmare și plantare;
- c) expertiza traseologică a urmelor lăsate de ființe și obiecte;
- d) expertiza balistică a armelor și a munițiilor.

Art. 23. — În cadrul Sectorului inginerie criminalistică se efectuează următoarele specialități de expertize criminalistice:

- a) expertiza criminalistică în accidente de trafic terestru;
- b) expertiza criminalistică în explozii și incendii;
- c) expertiza vocii și vorbirii;
- d) expertiza imaginilor.

Art. 24. — În cadrul Sectorului droguri, stupefiante și determinări fizico-chimice se efectuează următoarele specialități de expertize criminalistice:

- a) expertiza drogurilor și a stupefiantelor;
- b) expertiza fizico-chimică a probelor materiale.

Art. 25. — Compartimentul tehnică de laborator, constituit din tehnicieni criminaliști, asigură desfășurarea în bune condiții a activității de expertiză criminalistică în laboratoarele din cadrul I.N.E.C.

Art. 26. — Compartimentul financiar-contabil are următoarele atribuții:

- a) fundamentează, elaborează și transmite ordonatorului principal de credite proiectul de buget al I.N.E.C.;
- b) întocmește situațiile financiare anuale, trimestriale și, după caz, lunare în conformitate cu prevederile legale;
- c) urmărește angajarea și utilizarea creditelor bugetare, în limita bugetului aprobat, cu respectarea prevederilor legale;
- d) efectuează plățile în termen, în limitele și sumele aprobate și numai către beneficiarii îndreptățiți;
- e) efectuează calculul și acordă drepturile salariale pentru salariații instituției, cu respectarea prevederilor legale, la termenele stabilite de lege, având la bază statutul de funcții aprobat de ordonatorul principal de credite;
- f) păstrează, în condiții de securitate, documentele financiar-contabile și le arhivează în condițiile prevăzute de prevederile legale;
- g) organizează, coordonează și asigură efectuarea operațiunii de inventariere în colaborare cu Comisia de inventariere numită prin decizie a directorului I.N.E.C., conform prevederilor legale;
- h) ține registrele contabile prevăzute de lege;
- i) asigură respectarea prevederilor legale privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice privind înregistrarea corectă și la zi a documentelor rezultate din operațiunile economico-financiare efectuate; organizarea și conducerea contabilității sunt asigurate prin utilizarea sistemelor informatice de prelucrare automată a datelor, în conformitate cu normele contabile aplicabile;
- j) urmărește realizarea tuturor fazelor în cadrul procesului de execuție bugetară, cu respectarea prevederilor legale;
- k) exercită controlul financiar preventiv propriu asupra operațiunilor prevăzute în normele metodologice generale referitoare la exercitarea controlului financiar preventiv și întocmește registrul operațiunilor prezentate la viza de control financiar preventiv;
- l) întocmește și transmite la timp declarațiile privind obligațiile fiscale și persoanele asigurate în conformitate cu prevederile legale în domeniu;
- m) efectuează analiza execuției bugetare și face propuneri de virări de credite începând cu trimestrul III, pe care le înaintează, spre aprobare, ordonatorului principal de credite;

n) întocmește și transmite lunar cererile de credite pentru plata salariilor, monitorizarea cheltuielilor de personal, dările de seamă statistice lunare și periodice privind indicatorii de muncă și salariile;

o) îndeplinește orice alte atribuții legate de specificul său de activitate, stabilite de conducerea I.N.E.C.

Art. 27. — Compartimentul secretariat-administrativ are următoarele atribuții:

a) întocmește lucrările de secretariat ale conducerii I.N.E.C.;

b) primește și înregistrează corespondența I.N.E.C., cronologic, în sistem partidă prin atribuirea unui număr unic de înregistrare pentru fiecare lucrare și documente ori materiale primite ulterior în legătură cu aceasta; corespondența personală se ridică, nedeschisă, de către destinatar;

c) identifică lucrările anterioare, menționând despre acestea pe adresele de înaintare, în cazul în care privesc același obiect și/sau părți;

d) ține evidența tuturor documentelor intrate, a celor întocmite pentru uz intern, precum și a celor ieșite;

e) prezintă, în termen de maximum două zile, corespondența/documentele conducerii I.N.E.C. în vederea înscrierii rezoluției de către aceasta;

f) distribuie documentele, după repartizare, pe sectoare, laboratoare și celelalte structuri ale I.N.E.C. în vederea soluționării, în termen de maximum două zile;

g) prezintă conducerii I.N.E.C. lucrările elaborate de către sectoare, laboratoarele și celelalte structuri din cadrul I.N.E.C., în vederea aprobării/avizării;

h) expediază către destinatar, în termen de maximum două zile, corespondența prin poșta specială, poștă, curier, fax, e-mail etc.;

i) ține evidența deciziilor, dispozițiilor și a altor documente emise de conducerea I.N.E.C.;

j) eliberează copii după documentele deținute numai cu acordul scris al directorului;

k) ține evidența și actualizează dosarele profesionale ale angajaților I.N.E.C.;

l) asigură păstrarea curățeniei în spațiile I.N.E.C.;

m) asigură conducerea și întreținerea autovehiculelor din dotare;

n) îndeplinește orice alte atribuții, legate de specificul său de activitate, stabilite de conducerea I.N.E.C.

Art. 28. — Arhiva Institutului are următoarele atribuții:

a) organizează activitatea de întocmire a nomenclatorului arhivistic;

b) verifică și preia de la celelalte compartimente documentele de arhivat și asigură evidența tuturor documentelor din depozitul de arhivă;

c) organizează depozitul de arhivă, conform prevederilor legale, și menține ordinea și curățenia în acesta;

d) pregătește și inventariază documentele în vederea casării sau predării în condițiile legii;

e) eliberează, prin responsabilul cu arhiva, copii ale documentelor arhivate, numai cu acordul scris al directorului I.N.E.C.

Art. 29. — (1) Laboratoarele interjudețene de expertize criminalistice au următoarele atribuții principale:

a) efectuează prima expertiză, potrivit competenței lor materiale și teritoriale;

b) colaborează cu organele judiciare din raza teritorială a laboratorului pentru buna desfășurare a activității de expertiză criminalistică.

(2) În cadrul fiecărui laborator interjudețean de expertize criminalistice funcționează Compartimentul expertize criminalistice și Compartimentul secretariat-administrativ-arhivă.

Art. 30. — Compartimentul expertize criminalistice este format din personal de specialitate criminalistică și efectuează expertize criminalistice în specialitățile pentru care aceștia sunt atestați.

Art. 31. — Compartimentul secretariat-administrativ-arhivă are următoarele atribuții:

a) întocmește lucrările de secretariat ale șefului de laborator;

b) primește și înregistrează corespondența laboratorului, cronologic, în sistem partidă prin atribuirea unui număr unic de înregistrare pentru fiecare lucrare și documente ori materiale primite ulterior în legătură cu aceasta; corespondența personală se ridică, nedeschisă, de către destinatar;

c) ține evidența tuturor documentelor intrate, a celor întocmite pentru uz intern, precum și a celor ieșite;

d) prezintă, în termen de maximum două zile, corespondența/documentele șefului laboratorului în vederea înscrierii rezoluției de către acesta;

e) distribuie documentele, după repartizare, în vederea soluționării;

f) prezintă șefului de laborator lucrările elaborate de personalul din subordine, în vederea aprobării/avizării;

g) expediază către destinatar, în termen de maximum două zile, corespondența prin poșta specială, poștă, curier, fax, e-mail etc.;

h) eliberează copii ale documentelor deținute, numai cu acordul scris al șefului laboratorului;

i) asigură păstrarea curățeniei în spațiile laboratorului.;

j) organizează activitatea de întocmire a nomenclatorului arhivistic;

k) verifică și preia documentele de arhivat și asigură evidența tuturor documentelor din depozitul de arhivă;

l) organizează depozitul de arhivă conform prevederilor legale și menține ordinea și curățenia în acesta;

m) pregătește și inventariază documentele în vederea casării sau predării în condițiile legii;

n) eliberează copii ale documentelor arhivate, numai cu acordul scris al șefului laboratorului;

o) îndeplinește orice alte atribuții, legate de specificul său de activitate, stabilite de conducerea laboratorului sau de conducerea I.N.E.C.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

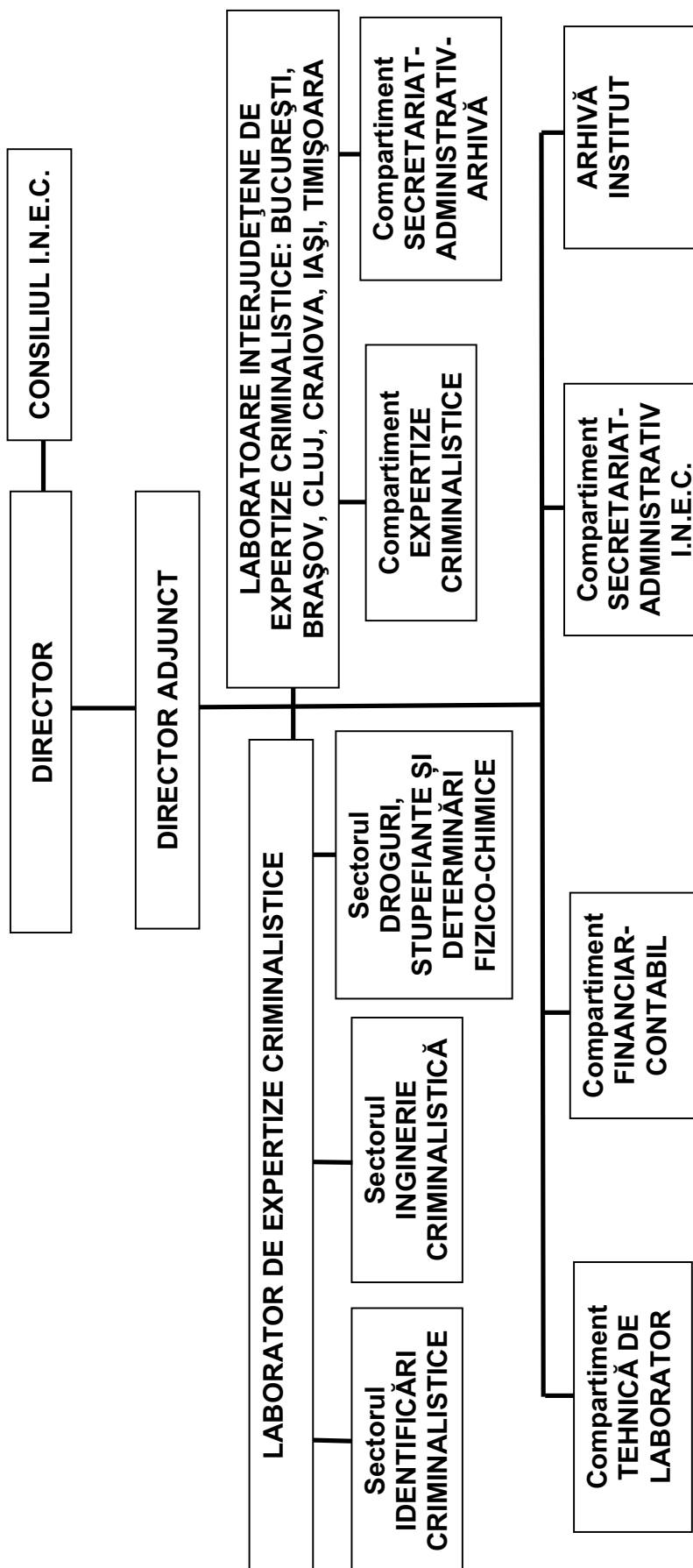
Art. 32. — Prin fișa postului se stabilesc condițiile de ocupare a postului, atribuțiile, responsabilitățile, competențele, relațiile de subordonare, funcționale și de colaborare aferente postului din statul de funcții.

Art. 33. — (1) Fișa postului se întocmește de către șeful ierarhic superior, cu respectarea atribuțiilor specifice fiecărui compartiment din structura organizatorică a I.N.E.C., în conformitate cu prezentul regulament și se aprobă de către directorul I.N.E.C.

(2) Pentru persoanele care ocupă funcții de conducere, fișele de post se întocmesc și se aprobă de către directorul I.N.E.C.

(3) Fișele de post se întocmesc în trei exemplare originale. Un exemplar se comunică persoanei care a întocmit fișa postului, un exemplar se comunică persoanei care ocupă postul respectiv și un exemplar se depune la dosarul profesional al acesteia.

ORGANIGRAMA
Institutului Național de Expertize Criminalistice



*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 15

din 22 mai 2015

Dosar nr. 1.028/1/2015

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele Completului

Rodica Cosma — judecător la Secția penală — judecător-raportor

Ioana Alina Ilie — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

Simona Daniela Encean — judecător la Secția penală

Luminița Livia Zglimbea — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Anca Mădălina Alexandrescu — judecător la Secția penală

Luciana Mera — judecător la Secția penală

Mihaela Mustață — magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 6.638/101/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă: „În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Mustață, magistrat-asistent în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Irina Kuglay, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au fost depuse *hotărâri relevante în materie* pronunțate de Judecătoria Sectorului 5 București, Curtea de Apel Cluj, Curtea

de Apel Constanța, Tribunalul Constanța, Curtea de Apel Craiova, Tribunalul Mehedinți, Judecătoria Vaslui, Tribunalul Dâmbovița, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Suceava, Judecătoria Botoșani, Tribunalul Botoșani și Judecătoria Arad, *opiniile magistraților* din cadrul Curții de Apel Alba Iulia, Tribunalului Alba, Curții de Apel Bacău, Tribunalului Neamț, Judecătoria Piatra-Neamț, Tribunalului Bacău, Judecătoria Moinești, Curții de Apel Brașov, Tribunalului Brașov, Judecătoria Rupea, Tribunalului Covasna, Curții de Apel București, Curții de Apel Constanța, Tribunalului Tulcea, Curții de Apel Craiova, Tribunalului Dolj și al instanțelor din circumscripția acestuia, Judecătoria Balș, Curții de Apel Galați, Judecătoria Vaslui, Curții de Apel Oradea, Tribunalului Bihor, Judecătoria Oradea, Curții de Apel Ploiești, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Luduș, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Curții de Apel Timișoara și Tribunalului Arad, respectiv *opinia* Academiei Române — Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” și a Facultății de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, *raportul* din data de 20 aprilie 2015, întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat condamnatului M.G., în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, precum și *concluzii scrise* din partea condamnatului M.G. și a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind rezolvarea de principiu a chestiunii de drept supuse dezlegării.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara este, în parte, inadmisibilă, nefiind îndeplinită una dintre condițiile cumulative prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv aceea ca de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată.

În legătură cu acest aspect, a arătat că doar analiza posibilității deducerii din pedeapsă a perioadei considerate ca executată de statul de condamnare, pe baza muncii prestate și a bunei conduite, poate fi supusă analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție, dezlegarea acestei probleme de drept având o influență directă asupra modalității de soluționare pe fond a cauzei în materialitatea sa, de modul de interpretare a dispozițiilor art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană depinzând soluționarea contestației la executare. În schimb, posibilitatea recunoașterii ca parte din durata pedepsei ce ar putea fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din Codul penal, nu poate fi analizată de către Înalta Curte de Casație și Justiție întrucât instanța care a formulat sesizarea nu are spre soluționare o cauză având ca obiect o cerere de liberare condiționată.

În ceea ce privește fondul problemei de drept care se solicită a fi dezlegată în prezenta cauză, după expunerea argumentelor juridice, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că se poate stabili, cu caracter de

principiu, că, în aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, perioada considerată ca executată de statul de condamnare, pe baza muncii prestate și a unei conduite, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce urmează a se executa în România în urma transferului condamnatului.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din 23 februarie 2015 pronunțată de **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** — în Dosarul nr. 6.638/101/2014, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă: „În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a unei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Numitul M.G. (cetățean român) a fost condamnat definitiv de autoritățile judiciare din Italia la pedeapsa închisorii de 8 ani, 9 luni și 28 zile.

Hotărârea de condamnare a fost recunoscută în România (la data de 24 aprilie 2013), iar condamnatul a fost transferat într-un penitenciar din România pentru continuarea executării pedepsei închisorii.

Până la transferarea în România, pe parcursul executării pedepsei în statul de condamnare (Italia), autoritățile judiciare italiene i-au acordat numitului M.G. un beneficiu (eliberare anticipată, potrivit legislației italiene) constând în recunoașterea ca executate a 360 de zile, pe baza muncii prestate și a conduitei pozitive de care a dat dovadă persoana condamnată pe parcursul executării pedepsei în Italia.

La data de 15 septembrie 2014, în timp ce se afla încarcerat în România, în continuarea executării pedepsei aplicate în Italia, condamnatul a formulat o contestație la executare, prin care a solicitat să i se considere ca executate cele 360 de zile și să îi fie deduse din pedeapsa pe care o execută.

Prin *Sentința penală nr. 824 din 11 decembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 6.638/101/2014, Tribunalul Arad — Secția penală* a admis contestația la executare, au fost recunoscute ordonanțele emise de magistratul de supraveghere din Lecce, Italia, prin care s-a redus pedeapsa aplicată

condamnatului, cu titlu de eliberare anticipată, cu 360 de zile și s-a dispus scăderea din pedeapsă a 360 de zile, cu titlu de eliberare anticipată.

Instanța de fond a apreciat că instituția eliberării anticipate are drept corespondent în dreptul penal român instituția liberării condiționate și că se impune admiterea contestației la executare, având în vedere că ambele reglementări stabilesc un mecanism similar în vederea liberării înainte de executarea în întregime a pedepsei, precum și împrejurarea potrivit căreia contestatorul a beneficiat de prevederile legii italiene.

Împotriva acestei sentințe, Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad a exercitat calea de atac a contestației, care formează obiectul Dosarului nr. 6.638/101/2014 al Curții de Apel Timișoara, apreciindu-se că în mod greșit prima instanță a scăzut din pedeapsă cele 360 zile considerate ca executate de autoritățile italiene, întrucât, după transferarea în România, executarea pedepsei se face potrivit legislației naționale, care nu prevede instituția eliberării anticipate.

Față de modalitatea de aplicare a normelor legale în materie și față de propriile argumente reținute, instanța de control judiciar a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării, de principiu, a chestiunii de drept dacă: „În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a unei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

În baza art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, a fost suspendată soluționarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Curtea de Apel Timișoara, investită cu soluționarea contestației formulate împotriva Sentinței penale nr. 824 din 11 decembrie 2014 a Tribunalului Arad, cu privire la problema de drept supusă analizei, a apreciat că legislația în vigoare nu permite nici scăderea efectivă din pedeapsă a perioadei considerate ca executată de statul de condamnare și nici echivalarea aceleiași perioade, ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din Codul penal care reglementează, în România, instituția liberării condiționate.

S-a arătat că scăderea din pedeapsă a perioadei considerate ca executată de statul de condamnare nu este posibilă, deoarece intervalul de timp menționat nu reprezintă o executare efectivă de pedeapsă, ci un beneficiu recunoscut suplimentar pe lângă zilele executate efectiv prin privare de libertate.

S-a apreciat că echivalarea aceleiași perioade, ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, nu poate fi realizată în prezent, deoarece legislația națională nu cuprinde dispoziții care să permită luarea în considerare a acelor dispoziții din dreptul național al statului de condamnare în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit

moment, fiind de remarcat că art. 17 alin. (4) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 permite statului de executare să includă în legislația națională astfel de dispoziții, însă, până în prezent, Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu a fost completată în acest sens.

A mai reținut Curtea de Apel Timișoara că, drept contraargument, s-ar putea susține faptul că adoptarea acestei soluții este, pe de o parte, inechitabilă pentru persoana condamnată, în contextul în care s-a stabilit pe cale judiciară și pe parcursul executării pedepsei că aceasta a avut o conduită pozitivă, care a fost evidențiată și recompensată de autoritățile competente, iar, pe de altă parte, ar contraveni scopului în considerarea căruia a fost reglementată la nivel internațional instituția transferului persoanelor condamnate, și anume de a facilita reintegrarea socială a acestora prin executarea pedepselor în țara de origine. Or, dacă persoana condamnată ar avea reprezentarea faptului că beneficiul, consistent, recunoscut pe parcursul executării pedepsei de statul care a pronunțat condamnarea, este lipsit de relevanță juridică în statul de origine, unde va continua executarea, nu va avea niciun interes să solicite transferul, ci, dimpotrivă, se va opune unei astfel de măsuri, ajungându-se astfel ca o măsură reglementată pentru stimularea reinsertiei sociale să aibă un efect contrar.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În virtutea dreptului conferit de dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, condamnatul M.G. a transmis la dosar concluzii scrise, solicitând respingerea contestației formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad împotriva Sentinței penale nr. 824 din 11 decembrie 2014 a Tribunalului Arad și menținerea acestei din urmă hotărâri.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în această materie, au fost conturate *mai multe opinii*, după cum urmează:

Într-o primă opinie, s-a susținut că legislația în vigoare nu permite nici scăderea efectivă din pedeapsă a perioadei considerate ca executată de statul de condamnare și nici echivalarea aceleiași perioade ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate în sensul art. 100 din Codul penal.

Neputându-se reține o executare efectivă de pedeapsă, ci doar un beneficiu recunoscut suplimentar pe lângă zilele executate efectiv prin privare de libertate, nu poate fi îndrituită instanța de executare să deducă din durata pedepsei aplicate de statul de condamnare și perioada executată prin muncă, în condițiile stabilite de statul de condamnare.

S-a apreciat că legislația în vigoare nu cuprinde dispoziții care să permită luarea în considerare a acelor dispoziții din dreptul național al statului de condamnare în temeiul cărora persoana condamnată are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment.

În acest sens s-au exprimat următoarele instanțe: Curtea de Apel Alba Iulia; Tribunalul Alba; Curtea de Apel București, în opinie majoritară (Sentința penală nr. 170 din 27 ianuarie 2015 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București); Curtea de Apel Galați, în opinie minoritară; Curtea de Apel Oradea; Curtea de Apel Târgu Mureș.

Într-o altă opinie, s-a reținut că aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care privesc pedepse cu măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană presupune recunoașterea hotărârii străine, transferarea persoanei condamnate și continuarea executării pedepsei în România, iar *perioada considerată ca executată în statul de*

condamnare, pe baza muncii prestate și a bunei conduite, trebuie dedusă din pedeapsa de executat aplicată de autoritățile judiciare străine, în conformitate cu dispozițiile art. 144 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În acest sens s-au exprimat următoarele instanțe: Curtea de Apel Bacău; Tribunalul Neamț; Tribunalul Bacău; Curtea de Apel Brașov; Tribunalul Brașov; Judecătoria Rupea; Curtea de Apel Suceava (Sentința penală nr. 92 din 9 octombrie 2014).

În fine, *într-o altă opinie*, s-a susținut că perioada considerată executată în statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bunei conduite *trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate în condițiile art. 100 din Codul penal.*

Ca argumente de text, au fost invocate prevederile art. 144 alin. (1) teza I din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate aplicate printr-o hotărâre judecătorească, recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română”; dispozițiile art. 154 alin. (12) din aceeași lege, potrivit cărora „punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală (...)”; art. 100 alin. (3) din Codul penal, respectiv art. 96 din Legea nr. 254/2013, privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare.

În acest sens s-au pronunțat următoarele instanțe: Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov; Tribunalul Covasna; Curtea de Apel București, în opinie minoritară; Curtea de Apel Cluj (Decizia penală nr. 967/R/2013 din 17 iulie 2013; Decizia penală nr. 178 din 16 aprilie 2014); Curtea de Apel Constanța (Decizia nr. 30/P din 17 aprilie 2014); Tribunalul Constanța (Sentința penală nr. 59 din 14 februarie 2011); Curtea de Apel Craiova (Decizia penală nr. 100 din 24 februarie 2015; Decizia penală nr. 154 din 30 ianuarie 2014); Tribunalul Dolj; Tribunalul Mehedinți (Sentința penală nr. 341 din 27 mai 2014; Sentința penală nr. 24 din 6 februarie 2015); Curtea de Apel Galați, în opinie majoritară; Curtea de Apel Ploiești (Decizia penală nr. 19 din 5 februarie 2015); Curtea de Apel Timișoara.

VI. Jurisprudență relevantă în cauză

VI.1. Examenul jurisprudenței naționale în materie

Nu au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la nivelul următoarelor instanțe: Tribunalul Neamț, Judecătoria Buhuși, Judecătoria Bacău, Judecătoria Onești, Judecătoria Podu Turcului, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Brașov, Judecătoria Brașov, Judecătoria Făgăraș, Judecătoria Rupea, Judecătoria Zărnești, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, Tribunalul Covasna, Judecătoria Târgu Secuiesc, Judecătoria Întorsura Buzăului, Tribunalul Tulcea, Tribunalul Dolj, Judecătoria Slatina, Judecătoria Balș, Judecătoria Corabia, Tribunalul Gorj, Judecătoria Motru, Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Baia de Aramă, Judecătoria Orșova, Curtea de Apel Galați, Judecătoria Bârlad, Judecătoria Huși, Tribunalul Iași, Curtea de Apel Oradea și instanțele arondate, Curtea de Apel Pitești și instanțele arondate, Curtea de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Gheorgheni, Judecătoria Târgu Mureș, Judecătoria Luduș, Judecătoria Odorheiu Secuiesc, Tribunalul Caraș-Severin și instanțele arondate.

VI.2. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Nu există decizii în această materie.

VI.3. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Cu privire la problema de drept analizată, a fost identificată Decizia din 27 iunie 2006 în Cauza *Szabo contra Suediei*.

VII. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

În cuprinsul concluziilor scrise depuse la dosar, Ministerul Public, după expunerea argumentelor de drept și jurisprudențiale, a arătat că soluția propusă chestiunii de drept ce face obiectul sesizării constă în respingerea, ca inadmisibilă, a întrebării vizând posibilitatea recunoașterii, ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate în sensul art. 100 din Codul penal, a perioadei în care condamnatul a prestat muncă într-un penitenciar din străinătate, urmând ca, în aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să se stabilească faptul că perioada considerată ca executată de statul de condamnare, pe baza muncii prestate și a bunei conduite, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută în România în urma transferului condamnatului.

VIII. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, la dosar fiind transmise punctele de vedere exprimate de Academia Română — Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” și de Facultatea de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai Cluj-Napoca.

Astfel, *Academia Română — Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu”* a exprimat următorul punct de vedere:

În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, după transferarea persoanei condamnate în străinătate în vederea continuării executării pedepsei în România, *perioada considerată ca executată* de statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bunei conduite trebuie avută în vedere de statul de executare și aceasta *trebuie scăzută din pedeapsa care se execută*, cu mențiunea ca ordinul de executare emis de autoritățile statului de condamnare să producă efecte numai în situația în care condamnatul nu va solicita și nu va beneficia de liberare condiționată conform legii penale române.

Cetățeanul român condamnat într-un stat membru al Uniunii Europene printr-o hotărâre judecătorească definitivă, recunoscută în România, a beneficiat în statul de condamnare de o eliberare anticipată constând în *recunoașterea ca executată* a unei perioade de timp pe baza muncii prestate și a conduitei pozitive pe parcursul executării pedepsei.

Acest beneficiu evidențiat în formele de executare emise de autoritățile judiciare ale statului de condamnare reprezintă *un drept pe care condamnatul l-a câștigat* într-o perioadă când se afla în custodia exclusivă a acelor autorități, iar executarea pedepsei era guvernată de legea internă a statului respectiv.

Realizarea ulterioară a transferării condamnatului într-un loc de deținere din țara de origine nu poate determina încetarea aceluși drept câștigat întrucât, odată născut, el trebuie să producă efecte identice în ambele ordini juridice, atât a statului de

condamnare, cât și a statului de executare, neexistând nicio normă internă sau internațională care să prevadă contrariul.

Dimpotrivă, în preambulul Convenției europene asupra transferării persoanelor condamnate, adoptată la Strasbourg în anul 1983 și ratificată de ambele state, se menționează că unul dintre scopurile acestor state de cooperare juridică internațională în materie penală este acela de a servi unei bune administrări a justiției care, în cazul aceleiași persoane, nu poate fi decât unică.

În speță, dreptul de eliberare anticipată câștigat de condamnat este o consecință a executării parțiale a pedepsei în acel stat, anterior transferării sale într-un penitenciar din România, iar instanța română nu poate refuza recunoașterea acestui drept câtă vreme transferarea a fost definitiv dispusă, în mod explicit, în vederea continuării executării pedepsei respective, ceea ce presupune în mod obligatoriu luarea în considerare a perioadei de detenție din străinătate și, implicit, a tuturor efectelor pe care aceasta deja le-a produs asupra persoanei condamnate.

Întrucât, după transferarea condamnatului, executarea pedepsei este supusă exclusiv legilor statului român, eventuala liberare condiționată a acestuia nu se poate realiza decât potrivit dispozițiilor interne incidente, urmând ca fracțiunile de pedeapsă prevăzute de art. 100 din noul Cod penal sau art. 59 din Codul penal anterior să fie calculate conform acestor dispoziții, raportate la întreaga pedeapsă supusă executării, și nu la pedeapsa rezultată după scăderea beneficiului eliberării anticipate.

În schimb, dacă pe parcursul executării pedepsei condamnatul nu va solicita și nu va beneficia de liberare condiționată conform legii penale române, acesta urmează să își valorifice dreptul deja câștigat pe perioada executării unei părți din pedeapsă pe teritoriul statului de condamnare, în sensul de a beneficia de zilele de eliberare anticipată acordate de autoritățile judiciare din statul de condamnare.

Facultatea de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca a exprimat următorul punct de vedere:

În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) nu trebuie avută în vedere de statul de executare.

Conform art. 17 alin. (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, ulterior recunoașterii hotărârii judecătorești pronunțate în statul emitent, „executarea pedepsei este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente, sub rezerva alin. (2) și (3), să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată”.

Conform art. 17 alin. (4), „statele membre pot prevedea (s.n.) ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național (s.n.) indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment”.

Cu alte cuvinte, legiuitorul european a lăsat la latitudinea legiuitorului național ca — în calitate de stat de executare, odată cu transpunerea Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din

27 noiembrie 2008 – să prevadă posibilitatea raportării instanței statului de executare și la legislația statului emitent, în raport cu dispozițiile sale relevante referitoare la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei, respectiv liberarea condiționată.

Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 a fost transpusă în dreptul intern prin dispozițiile Legii nr. 300/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală. Sediul materiei este actualmente art. 144 alin. (1), ce prevede următoarele: „atunci când România este stat de executare, *executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate aplicate printr-o hotărâre judecătorească, recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română* (s.n.). Durata perioadei privative de libertate executate în statul emitent se deduce din durata totală a pedepsei sau măsurii privative de libertate care trebuie executată în România. Amnistia sau grațierea poate fi aplicată atât de statul român, cât și de statul emitent.”

Așa cum se poate observa, legiuitorul național a transpus Decizia-cadru 2008/909/JAI din 27 noiembrie 2008 printr-o simplă preluare *mot-à-mot* a acesteia, fără a prevedea posibilitatea luării în considerare a dispozițiilor din legislația statului emitent. Situația legislativă actuală era întâlnită, de altfel, și anterior transpunerii Deciziei-cadru menționate, art. 137 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată (în forma anterioară modificării prin Legea nr. 300/2013), prevăzând laconic că „executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române”. La acel moment, însă, instrumentul normativ aplicabil la nivel european era Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970 (aspect evidențiat atât de art. 26 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, cât și de Expunerea de motive la Legea nr. 300/2013), respectiv Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate din 21 martie 1983 și Protocolul adițional la aceasta din 18 decembrie 1997. Art. 10 alin. (1) din Convenția din 1970 prevedea că „executarea este guvernată de legea statului solicitat și numai acest stat este competent să ia toate hotărârile corespunzătoare, îndeosebi în ceea ce privește eliberarea condiționată”, nereglementând vreo derogare după modelul art. 17 alin. (4) din decizia-cadru în discuție.

În consecință, conform art. 144 alin. (1) teza a II-a din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din durata pedepsei care trebuie executată în România se va deduce, de drept, doar „durata perioadei privative de libertate executate (s.n.) în statul emitent (...)”. Modul clar de formulare a textului conduce la concluzia că se va scădea doar perioada efectiv executată în regim de detenție (măsura preventivă a arestului, pedeapsa închisorii sau a detențiunii pe viață sau orice altă măsură privativă de libertate — pe scurt, *pedeapsă* în sensul utilizat în mod special de art. 2 lit. k) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare), iar nu și perioada considerată ca executată în baza muncii prestate sau a altei instituții reglementate de legislația statului emitent (cu excepția amnistiei și grațierii acordate de statul emitent, pentru care există dispoziție expresă).

Pentru motivele mai sus expuse, în absența unui text de lege în legislația internă care să permită luarea în considerare a dispozițiilor statutului emitent, instanța — cu toate consecințele negative care decurg din această soluție — nu se poate subroga legiuitorului și încerca să corecteze „pretorian” deficiențele unei transpuneri incomplete a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a

Consiliului din 27 noiembrie 2008, raportându-se la legislația statului emitent.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Având în vedere argumentele exprimate de Curtea de Apel Timișoara, instanța care, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, reținând, pe de o parte, că legislația națională nu cuprinde dispoziții care să permită deducerea, din pedeapsa aplicată, a perioadei executate prin muncă în statul de condamnare, iar, pe de altă parte, inechitatea ce s-ar putea crea persoanei condamnate care a avut o conduită pozitivă fiind recompensată de autoritățile competente ale statului care a pronunțat o hotărâre de condamnare, s-a apreciat că se impune o analiză a dispozițiilor art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, respectiv art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 73 din Codul penal, privind computarea pedepselor și măsurilor preventive executate în afara țării, respectiv ale art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare.

Astfel, s-a reținut că, din analiza dispozițiilor art. 17 alin. (1), (2) și (4) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, art. 144 alin. (1) și (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 73 alin. (1) din Codul penal, se observă că legea face trimitere la „*perioada privativă de libertate*” — art. 17 alin. (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, „*durata perioadei privative de libertate executate în statul emitent se deduce din durata totală a pedepsei sau măsurii privative de libertate care trebuie executată în România*” — art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *durata măsurilor preventive privative de libertate executată în afara teritoriului țării se scade din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune în România* — art. 73 alin. (1) din Codul penal, și nu la deducerea, din durata pedepsei, a perioadei executate altfel în statul de condamnare decât prin private de libertate.

Au fost avute în vedere și dispozițiile art. 17 alin. (4) din decizia-cadru menționată, care statuează că „Statele membre pot prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment”.

Reținându-se că este permis ca statele membre să recurgă și la alte dispoziții cuprinse în dreptul național care dau posibilitatea persoanei condamnate să fie eliberată condiționat sau înainte de termen, s-a apreciat că, în legislația națională, aceste dispoziții se circumscriu, pe de o parte, prevederilor art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal, iar, pe de altă parte, celor ale art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare, examinarea acestor din urmă dispoziții conducând la concluzia că eliberarea anticipată (concept reglementat și în legislația italiană) poate fi echivalată cu sistemul conceput în legislația română pentru stabilirea părții din pedeapsa închisorii

care poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în vederea acordării liberării condiționate.

Judecătorul-raportor a mai reținut că dispozițiile art. 17 alin. (1) și (4) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 abilitază legiuitorul român să reglementeze posibilitatea echivalării duratei pedepsei executate prin muncă, acordată de autoritatea judiciară italiană, cu durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate, în sensul dispozițiilor art. 100 din Codul penal privind condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii.

S-a apreciat că omisiunea legiuitorului român de a include prevederi exprese, explicite, în cadrul titlului VI din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care să permită recunoașterea dispozițiilor din hotărârea judecătorească pronunțată de un stat membru al Uniunii Europene referitoare la instituții de tipul liberării condiționate, nu conduce la imposibilitatea recunoașterii acestor dispoziții, ci, dimpotrivă, la recunoașterea acestora conform art. 140¹ din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Mai mult, s-a reținut că, potrivit art. 137 alin. (2) din legea anterior menționată, hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române.

În consecință, opinia judecătorului-raportor a fost în sensul că, după transferarea persoanei condamnate de autoritățile judiciare străine, în vederea continuării executării pedepsei în România, durata de pedeapsă considerată ca executată de statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bunei conduite, acordată ca beneficiu în favoarea persoanei condamnate, de autoritatea judiciară străină, trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate, conform art. 100 din Codul penal.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din examinarea normei de procedură rezultă că, în prealabil, în cadrul analizării admisibilității sesizării, se impune verificarea a patru condiții, și anume:

- 1) să existe o cauză în curs de judecată;
- 2) cauza să se afle pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;
- 3) chestiunea de drept invocată să fie indispensabilă soluționării pe fond a cauzei respective;
- 4) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și această chestiune de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Din această perspectivă, se constată ca fiind îndeplinite cumulativ cele patru condiții impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală. În mod special, cu privire la cea de-a treia condiție, se impune a se reține că de interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 și ale art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, depinde soluționarea pe fond a cauzei, în sensul de a se stabili dacă perioada executată prin muncă de către persoana condamnată, în statul de condamnare, se deduce sau nu din pedeapsa ce urmează a se executa, după recunoașterea hotărârii.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Problema de drept ce face obiectul analizei constă în aceea dacă: „În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

În raport cu argumentele exprimate de instanța care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, în sensul că legislația națională nu cuprinde dispoziții care să permită deducerea, din pedeapsa aplicată, a perioadei executate prin muncă în statul de condamnare, iar, pe de altă parte, că s-ar putea crea o situație inechitabilă față de persoana condamnată care a avut o conduită pozitivă, fiind recompensată de autoritățile competente ale statului care a pronunțat o hotărâre de condamnare, Înalta Curte reține că se impune analiza dispozițiilor art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, respectiv a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 73 din Codul penal, privind computarea pedepselor și măsurilor preventive executate în afara țării, respectiv art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare.

Articolul 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, prevede următoarele:

„(1) Executarea unei pedepse este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente, sub rezerva alineatelor (2) și (3), să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată.

(2) Autoritatea competentă a statului de executare *deduce întreaga perioadă privativă de libertate deja executată* în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea

judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată.

.....
(4) Statele membre pot prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent, în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment.”

Potrivit dispozițiilor art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „atunci când România este stat de executare, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate aplicate printr-o hotărâre judecătorească, *recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română. Durata perioadei privative de libertate executate în statul emitent se deduce din durata totală a pedepsei sau măsurii privative de libertate care trebuie executată în România*”, iar în conformitate cu alin. (2) din același articol, „atunci când România este stat emitent, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, aplicată printr-o hotărâre judecătorească *recunoscută de autoritatea competentă a statului de executare, este guvernată de legea statului de executare*”.

Conform art. 73 alin. (1) din Codul penal, cu denumirea marginală „Computarea pedepselor și măsurilor privative executate în afara țării”, în cazul infracțiunilor săvârșite în condițiile art. 8, 9, 10 sau 11, *partea din pedeapsă, precum și durata măsurilor preventive privative de libertate executate în afara teritoriului țării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune în România*.

Din analiza dispozițiilor legale enunțate anterior se observă că legea face trimitere la „*perioada privativă de libertate*” — art. 17 alin. (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, „*durata perioadei privative de libertate executate în statul emitent se deduce din durata totală a pedepsei sau măsurii privative de libertate care trebuie executată în România*” — art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *durata măsurilor preventive privative de libertate executată în afara teritoriului țării se scade din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune în România* — art. 73 alin. (1) din Codul penal, și nu la deducerea, din durata pedepsei, a perioadei executate altfel în statul de condamnare decât prin privare de libertate.

Având în vedere reglementarea europeană transpusă în legislația română, din durata pedepsei privative de libertate se poate deduce, exclusiv, durata perioadei privative de libertate executate în statul emitent. Durata muncii prestate în străinătate nu poate fi scăzută din pedeapsa aplicată, deoarece intervalul de timp menționat nu constituie o executare efectivă a pedepsei pe teritoriul statului străin.

Perioada avută în vedere la stabilirea termenului pentru eliberare anticipată din executarea pedepsei, ca urmare a muncii prestate și a bune conduite în timpul detenției din străinătate, nu este de natură să conducă la deducerea pedepsei aplicate de către autoritățile judiciare străine, nefiind o cauză de micșorare a pedepsei sau de înlăturare (eventual parțială) a consecințelor condamnării, ci se referă la un mod de individualizare a executării pedepsei.

Dispozițiile art. 17 alin. (4) din decizia-cadru anterior menționată statuează, însă, că „Statele membre pot prevedea ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora

persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment”.

Principiul recunoașterii reciproce se bazează pe ideea încrederii reciproce între statele membre. Deciziile judiciare vor fi recunoscute ca fiind echivalente și puse în executare pe tot teritoriul Uniunii Europene, indiferent de locul unde a fost adoptată hotărârea. Acest lucru are la bază prezumția conform căreia sistemele de justiție penală din Uniunea Europeană sunt cel puțin echivalente, chiar dacă nu sunt identice.

Decizia-cadru are rolul de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate, asigurând că aceasta își execută pedeapsa în țara de origine.

În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care, în Cauza Szabo contra Suediei, a reținut că sunt încălcate prevederile art. 5 din Convenție, arătându-se următoarele: (1) *posibilitatea executării unei pedepse mai lungi în statul de executare față de statul emitent contrazice principiul cooperării internaționale în administrarea justiției, principiu reflectat de convențiile europene în discuție ce se bazează, în teorie, pe interesele persoanei condamnate*; (2) *instanța nu exclude posibilitatea ca o încălcare flagrantă de facto a duratei pedepsei în statul de executare față de statul emitent să conducă la o violare a art. 5 din Convenție, angajând astfel răspunderea statului de executare*.

Așadar, este permis, atât prin prisma deciziei-cadru menționate, cât și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, ca statele membre să recurgă și la alte dispoziții cuprinse în dreptul național care dau posibilitatea persoanei condamnate să fie eliberată condiționat sau înainte de termen. Astfel, în legislația națională, aceste dispoziții pot fi circumscrise, pe de o parte, prevederilor art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal, iar, pe de altă parte, celor ale art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare.

Potrivit art. 100 alin. (3) din Codul penal, „în calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) *se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate*. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani”.

În alin. (4) al aceluiași articol, se prevede că „în calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) *se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate*. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani”.

De asemenea, în dispozițiile art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare, se arată că „pedeapsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează: a) în cazul în care se prestează o muncă remunerată, se consideră 5 zile executate pentru 4 zile de muncă; b) în cazul în care se prestează o muncă neremunerată, se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă; c) în cazul în care munca este prestată pe timpul nopții, se consideră 3 zile executate pentru două nopți de muncă; d) în cazul participării la cursurile de școlarizare pentru formele de învățământ general obligatoriu se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui an școlar; e) în cazul participării la cursurile de calificare ori recalificare profesională, se consideră 20 de zile executate pentru

absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională; f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 30 de zile executate pentru fiecare lucrare științifică sau invenție și inovație brevetată”.

Examinarea dispozițiilor art. 96 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare — care se referă, printre alte categorii de activități care conduc la reintegrarea persoanei condamnate în societate, și la munca prestată — conduce la concluzia că eliberarea anticipată (concept reglementat în legislația italiană) poate fi echivalată cu sistemul conceput în legislația română pentru stabilirea părții din pedeapsa închisorii care poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în vederea acordării liberării condiționate¹.

Sistemul eliberării anticipate nu este, astfel, incompatibil cu dreptul național circumscris art. 100 alin. (3) și (4) din Codul penal, respectiv Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu completările ulterioare, prin care se stabilește partea din durata pedepsei închisorii care poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în vederea acordării liberării condiționate.

Dispozițiile art. 17 alin. (1) și (4) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 abilitază legiuitorul român să reglementeze posibilitatea echivalării duratei pedepsei executate prin muncă, acordată de autoritatea judiciară italiană, cu durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate, în sensul dispozițiilor art. 100 din Codul penal privind condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii.

Decizia-cadru 2008/909/JAI este transpusă în dreptul intern în titlul VI din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare — „Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană”.

Omisinea legiuitorului român de a include prevederi exprese, explicite, în cadrul titlului VI, care să permită recunoașterea dispozițiilor din hotărârea judecătorească pronunțată de un stat membru al Uniunii Europene referitoare la instituții de tipul liberării condiționate, nu conduce la imposibilitatea recunoașterii acestor dispoziții, ci, dimpotrivă, la recunoașterea acestora conform art. 140¹ din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, în cadrul dispozițiilor art. 130 alin. (1) teza finală, cuprinse în titlul V din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare — „Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe” — se prevede că „dispozițiile capitolului III se aplică și în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dacă nu contravin dispozițiilor speciale”.

În cadrul capitolului III al titlului V, în cuprinsul art. 140¹, legiuitorul român reglementează „recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, precum și a altor acte judiciare emise de autoritățile străine”.

În conformitate cu dispozițiile art. 140¹ din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) Recunoașterea, pe cale principală, a hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face la sesizarea persoanei interesate sau a procurorului, în condițiile tratatului aplicabil între România și statul emitent, de către judecătoria în a cărei circumscripție aceasta domiciliază.

(2) Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală, sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), lipsa unui tratat nu împiedică recunoașterea hotărârii judecătorești străine, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau *poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa*. Dispozițiile art. 131 alin. (1), art. 132, 135 și art. 136 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Actele judiciare care emană de la o autoritate judiciară străină competentă pot fi recunoscute de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau *poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei cercetate ori a persoanei condamnate sau la reintegrarea sa*. Actului judiciar străin nu i se poate conferi, ca efect al recunoașterii, o forță probantă mai mare decât cea pe care o are în statul emitent.”

Se poate, astfel, observa că prevederile art. 140¹ din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu contravin dispozițiilor speciale ale titlului VI din aceeași lege și, în consecință, sunt aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene.

Mai mult, trebuie reținut că, potrivit Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca hotărârile pronunțate de instanțele române.

Începerea executării pedepsei pe teritoriul României are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia. Renunțându-se la dreptul de a supune condamnatul la executarea pedepsei pe teritoriul statului străin, se renunță implicit și la recunoașterea acelor instituții accesorii executării pedepsei, cum ar fi liberarea condiționată prin luarea în considerare a duratei pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate.

Concluzionând, se reține că, în aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală și art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după transferarea persoanei condamnate de autoritățile judiciare străine, în vederea continuării executării pedepsei în România, durata de pedeapsă considerată ca executată de statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bune conduite, acordată ca beneficiu în favoarea persoanei condamnate, de autoritatea judiciară străină, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută în România, putând fi valorificată prin prisma altor instituții de drept, cum este cea referitoare la liberarea condiționată.

¹ În legislația italiană — eliberarea anticipată este reglementată în Legea nr. 354 din 26 iulie 1975, care, în art. 54 alin. (1), prevede că persoana condamnată la pedeapsa închisorii care dovedește că a participat la activitatea de reintegrare poate beneficia, ca recunoaștere a acestei participări în scopul reintegrării sale eficiente în societate, de o reducere a pedepsei cu 45 zile pentru fiecare semestru de pedeapsă executată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 6.638/101/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă: „În interpretarea și aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

În aplicarea art. 17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală și art. 144 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

După transferarea persoanei condamnate de autoritățile judiciare străine, în vederea continuării executării pedepsei în România, durata de pedeapsă considerată ca executată de statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bunei conduite, acordată ca beneficiu în favoarea persoanei condamnate, de autoritatea judiciară străină, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută în România.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 mai 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Mustață

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

